

Draga Tilda

Još jednom hvala i tebi i Dušanu na poslatoj knjizi koju vam, pošto sam je iskopirala u dva primerka, vraćam. Drago mi je da vam se je osnabrički sveštenik javio mada nisam verovala da će to učiniti pre mene. Htedoh prva da vam javim s kakvim oduševljenjem, radošću i zahvalnošću je otac Siniša primio vest o postojanju jedne autentične dokumentacije o Osnabričkom logoru, ali on me je preduhitrio.

I ako crkva u Osnabriku (po izgledu kopija Lazarice) vodi računa o groblju osnabričkih zatvorenika i svake godine im na Vidovdan daje pomen u crkvi a potom i na groblju, gde se okupi masa naroda iz cele Nemačke i Holandije, ona veoma malo ima podataka o životu zarobljenika u logoru. Povodom obeležavanja 65 godina od bombardovanja logora, crkva je izdala neku malu brožuru sa oskudnim podacima o logoru, i to je objavljeno u Politici. Zahvaljujući tome tu i tamo se javljaju ljudi koji po nešto znaju o logoru. Onda možete zamisliti kakve dragocene podatke je Dušanov otac ostavio za sobom. Božijom promišlju njegove beleške su dospele tamo gde i pripadaju. U mesto o kome piše i u jedinu instituciju neprolaznih vrednosti – u crkvu. Tu sve što je arhivirano, živi. O tome se govori, pokazuje diskutuje. Tako nas crkva, pored ostalog štiti od zaborava kome je srpski narod podložan. Ništa u našim životima nije slučajno, pa tako ni tvoj i moj susret kod Jelene. Zlatko Puvačić će se čitati i spominjati sve dok postoji naša crkva i mi kao pravoslavni srpski narod. Mislim da bi bilo ne samo dobro, nego i od koristi da i druge institucije poput vojnih muzeja i biblioteka imaju ovu knjigu koja je više dokument no knjiga.

Svaka nesreća, bilo lična ili narodna iznedri po nešto dobro, korisno i valjano. Oči se otvore, prošire se vidici, žedj za saznanjem postane veća i odjednom ustanoviš koliko malo znaš o sebi i o svom narodu a mislio si da znaš dovoljno. Ovo govorim iz iskustva.